

Σκηνή ΙΑ'.

Εἰς τὸ ραφεῖον.

Ὁ Ε. (Πρὸς τὸν ἀπερίσκεπτον καὶ ἐπιλήθμονα ράπτην.) Μὰ τί ρούχα εἶνε αὐτά; Ὁ γιὰ κίς ψηλός, τὸ πανταλόνι κοντό, τὸ γελέκο πλατύ... Ἐπειτα τσέπες ἀπ' ἔξω, σοὺ τὸ εἶπα ρητῶς, ἐγὼ δὲν θέλω...

Ὁ ράπτης... Ἐ, τώρα μὲ τὸν πόλεμο... ἐπιτρέπονται καὶ μερικὰ λάθη

Μερικὰ λάθη = γελωτοποιήεις τοῦ ἀτόμου σου.

Σκηνή.... ἀ παιδία

(Εὐτυχῶς μὴ ἀποτελοῦσα κανόνα.)

Ὁ εἰδοπράκτωρ τοῦ περιοδικικοῦ παρουσιάζων ἀπὸ δεξιῶν πληρωμῆς πρὸς ἐξόφλησιν.

Ὁ δυνδρουμπτής. (Ἐπιτρέφων τὴν δυστυχισμένην ἀπόδειξιν.) Τώρα μὲ τὸν πόλεμο;

Ὁ εἰδπ. Μὰ τὸ φύλλον ἐκδίδεται τακτικά. Ἐχομεν τὰ ἴδια ἔξοδα...

Ὁ δυνδρ. Ὅχι τώρα ἔλα, μετὰ τὸν πόλεμον. Ἡ ἀπόδειξις πληρωμῆς ἀφορᾷ τό... παρελθόν ἔτος, ὅτε οὔτε ἰδέα κἂν ὑπῆρχε Βαλκανικῆς συμμαχίας. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἱστορία ἀναφέρει καὶ παράδειγμα τριακονταετοῦς πολέμου, ὁ διαχειριστὴς τοῦ περιοδικικοῦ δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι ὑπῆρξε καὶ ἰὼβ.

Σκηνή... ἀλλεπάλληλος.

καὶ ὅχι φεύ! τελευταία.

«Ἐόσια». (Ἰδιαιτέρον τηλεγράφημα.) Ὁ πόλεμος θὰ ἐξακολουθήσῃ. Βεβαιούται ὅτι ἡ Ἀδριανούπολις θὰ ἀντιταθῇ ἐπὶ ἐξ τοῦλάχιστον μηνῶς ἀκόμῃ.

Ἡ αὐλαία πίπτει τὸ βράδυ διὰ νὰ σηκωθῇ τὸ πρωῒ.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ὁ κ. Γ. Στρατήγης, ὅστις διὰ σειρᾶς ἐμπνευμένων καὶ μεγαλοστόμων ποιημάτων ἐπαξίως ἔμνησε τὸν ἐνεστώτα πόλεμον καὶ θὰ τὸν ἔμνησῃ, κατακτιδὼν τὸν τίτιον ἐθνικοῦ ποιητοῦ, ἀρχεῖται τακτικῆς σπουδασίας ἐν τῇ «Πανακοθήκῃ» διὰ τοῦ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιευμένου ὥρατον ποιήματος, γραφέντος ἐπίτηδες διὰ τὴν «Πανακοθήκην» ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ναυμαχίᾳ τῆς 5 Ἰανουαρίου.

★

Καθὰ ἀνγγελλάμεν, ἀπεβίωσαν ἐν Παρισίοις ἐκ στηθάγχης ὁ διάσημος στρατιωτικὸς ζωγράφος Ἐδουάρδος Meille. Ἐἵνε αὐτός, ὅστις μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870 ἐγένετο ὁ παρὴγορος ζωγράφος μὲ τοὺς ὑπερῶχους πινάκας του, ὡς οἱ «Νικηταί» καὶ ἄλλα ἀριστοτεχνήματα. Δεκαοκταετὴς μόλις, ἦτο γνωστός, ἔδρασε δὲ εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν. Ἐξωγράφισεν ὅσα ἡ ὀξυδερκεῖά του καὶ ἡ παρατηρητικότης του προσέθηκεν εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῆς ὀδυνηρᾶς ἥτις, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπερσηφαιῆς διὰ τὴν ἀτομικὴν γενναίτητα, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀκριβῶς ἐξακρατηρίσθη ὡς θαυμαστή ἡ ἥτις τῶν Γάλλων κατὰ τὸν πόλεμον ἐκείνον.

Ἐξέθηκεν διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὸ Σαλὸν τοῦ 1867 μίαν γυναιὰ ἐργασηρίον τοῦ διδασκάλου του Μεσσονιέ. Τὸ ἀριστοτεχνήμα του εἶνε οἱ «Νικηταί». Παριστιάνει τὰς διαρπαγὰς ὡς διέπραττεν ὁ Γερμανικὸς στρατός. Ὅταν ἐστάλη εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ 1872 ἀπεκλείσθη, ὡς ἐκ τοῦ θέματος, ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ ἐλλανόδικος ἐπιτροπὴ ἀπένευμεν εἰς τὸν πίνακα μετᾶλλον.

Ἄλλα ἔργα του εἶνε ἡ «Υποχώρησις» (1873), «Ἐφοδος τοῦ ἐννιάτου συντάγματος τῶν θωρακοφόρων εἰς Morsbronne» (1874), «Τὸ παρελθόνον σύνταγμα» (1875), «Ἐν κατοπιεῦσει» (1876), «Χαιρετισμὸς πρὸς τοὺς τραυματίας» (1877), «Ὁ Βοναπάρτης ἐν Αἰγύπτῳ» (1878), «Ἡ ἄμυνα τοῦ Σαμπαῦ» (1879), «Ἡ διανομὴ τῶν οὐμαῶν» (1881), «Ἐφοδος τοῦ ἀ συντάγματος τῶν Οὐσσόρων» (1888), (μονοῖον τοῦ Λουξεμβούργου), «Ἡ πυροβολοχία» (1890), «Τὰ θέματα τοῦ καθήκοντος» (Μονοῖον Λουξεμβούργου), «Μάχη ἐξωθεν τῶν Παρισίων», «Παρέλασις Γερμανῶν τραυματιῶν», «Ἡ μεραρχία Vincendium καὶ Bizerte» (πίνακες γινόμενοι κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Τύνιδος, ἥς μετέσχε), «Οἱ Κοζάκοι τοῦ Ἀταμάν». Ἐπίσης εἰργάσθη σειρὰν πινάκων κατὰ τὴν διαμονὴν του ἐν Ρωσίᾳ παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι Ἀλεξάνδρῳ τῷ Γ'. Ἐφιλοτέχνησε προσωπογρα-

φίαν τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας (γυν. βασιλέως) καὶ τοῦ δονκὸς τοῦ Κόντω.

Ἄλλα ἀριστοτεχνήματά του εἶνε τὸ «Ὅραμα» (1888) (Μονοῖον τοῦ Λουξεμβούργου). Οἱ στρατιῶται κοιμῶνται εἰς τὸ ὑπαιθρον κατὰ τάξεις καὶ βλέπουν ἐν ὀνείρῳ παρελθόντας τοὺς ἡρωϊκοὺς των προγόνους. Ἄλλα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀποθανατίζουν ἓνα ζωγράφον, εἶνε ἡ «Ἐξοδος τῆς φρουρᾶς τῆς Οὐνίγκης τῷ 1814» (Μονοῖον Λουξεμβούργου). Τὰ 135 φωτάσματα πλέον ἐκ τῆς πεινῆς καὶ τῶν στερήσεων, τὰ λείψανα τοῦ λόχου, ὅστις ἐπὶ δίμηνον ἐπολιορκήθη εἰς τὸ φρούριον ἐξέρχονται μὲ δίας τὰς τιμὰς, χωρετικόμενα εὐλαβῶς ὑπὸ τῶν τριᾶκοντα χιλιάδων Αὐστριακῶν, οἵτινες τὰ ἐπολιορκοῦν.

Ἀπὸ ἐτῶν ἀρῶνὰ τοῦ καὶ ποῦ ἐξωγράφισε. Ἐξετέλεσε ἐν τῷ μεταξὺ τοιογογραφίας πολεμικὰς εἰς τὸ Πάνθεον καὶ τὸ Ἀμαιοχέτον τῶν Παρισίων. Ἐσχάτως εἶχε σχεδιάσει νέας στρατιωτικὰς στολὰς διὰ τῶν Γαλλικῶν στρατῶν. Με αὐτὰς ἐνεδύθησαν εἰδικοί λόχοι. Ἄλλ' ἡ κνωτομία δὲν ἤρρεσε καὶ αἱ γενόμεναι κρίσεις, αἱ κἄπως εἰρωνικαί, κατελύθησαν τὸν καλλιτέχνην, τοῦ ὁποῖου ἔκτοτε ἡ νόσος ἐγένετο πλέον ἐπικίνδυνος. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 64 ἐτῶν.

Ὁ Δεσπὴν εἶχε λάβῃ τὸ Μέγα βραβεῖον εἰς τὴν παγκόσμιον ἔκθεσιν τῶν Παρισίων τοῦ 1889, διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν καὶ ἦτο μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

★

Ὡς γνωστὸν τὸ βραβεῖον Νομπέλ, ἐκ 200,000 φράγκων περίπου, ἀπενεμήθη ἑρῆτος εἰς τὸν Χάουπμαν.

Ἀπὸ τοῦ 1901 ὅτε ἰδρύθη μέχρι τοῦ 1912 τὸ βραβεῖον Νομπέλ ἀπενεμήθη εἰς τοὺς ἐξῆς μεγάλους συγγραφεῖς τοῦ κόσμου: Τῷ 1901 εἰς τὸν Σουεὶν Προυδὸμ, τῷ 1902 εἰς τὸν Θεόδωρον Μόνσεν, τῷ 1903 εἰς τὸν Βιεροντίερεν Βιόρσον, τῷ 1904 ἐξ ἡμισείας εἰς τὸν Φρειδερίκον Μιστρὰλ καὶ Ζοζὲ Ἐσπεγερά, τῷ 1905 εἰς τὸν Ἐρρίκον Σιέγκεβιτς, τῷ 1906 εἰς τὸν Ζοζὲ Καρδοῦτσι, τῷ 1907 εἰς τὸν Ρονδωγάρο Κίππλινγκ, τῷ 1908 εἰς τὸν Ροδόλφον Ἐϊκεν, τῷ 1909 εἰς τὴν Σέλιμα Ἀδγκερλεφ, τῷ 1910 εἰς τὸν Παῦλον Χαίτσε καὶ τῷ 1911 εἰς τὸν Μαίτερλικ.

★

15 καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις ἐν Παρισίοις ἤνοιξαν, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ σπουδαιότεραι εἶνε αἱ ἐξῆς:

Στὰ Ἀλλόρ. Πινυκοθήκαι διαφόρων ζωγραφῶν.
Στὰ Μπρονχάιμ. Ἔργα τοῦ Γκρούζωφ.
Στὰ Μπροννερ. Τὰ ἔργα τοῦ Ἐολάγγερ.
Στὰ Δυβαυδέ. Ἔργα τῆς Μαγδαληνῆς Δεμαίρ.
Στὰ Δορὴν—Ρωέλ. Πίνακες ἀρχαῖου.
Στὰ Λα—Βοσσί. Ἀγαλματίδια.
Στὰ Μανονέλ. Σινικά τοῦ I' μέχρι τοῦ III' αἰῶνος.
Στὰ Σεκρὸν Πετί. Διεθνεῖς πίνακες καὶ γλυπτικά ἔργα.

Στὰ Ρεϊτλίνγκερ. Σύγχρονα κομμοτεχνήματα.
Μονοειδὸν τῶν διακοσμητικῶν Τεχνῶν. Περιεργοὶ ξυ-
λογραφίαι.

★

Μετὰ τὸν Μπλεριὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἀνιέρθη ἀνδρῶς παρὰ τὴν πόλιν Καλαί, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς πηδεῶς τὸν ἄνωθεν τῆς Μάγης, καὶ ὁ Οὐμβέρτος Λαδάμ θὰ ἔχη τὸν ἰδικὸν τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Σαγκαϊντο ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπέταξε διὰ τὸ αὐτὸ ταξείδιον. Ὁ Λαδάμ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὅστις ἔχε τὴν τολμηρὰν ἰδέαν τοῦ ἐπικινδύνου τούτου ταξιδίου ἀπὸ Γαλλίας εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀνωθεν τῆς Μάγης.

Ἐτέρα ἐπιτροπὴ συνειστήθη ὅπως τιμῇ διὰ κοινῶν μνημεῖον ὅλους τοὺς πρωτοεργούς τῆς ποσόδου τῆς ἀεροπορίας καὶ ἰδίως τὸν Βίλνερ Βράιτ.

★

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ ἐρασιτέχνης γλύπτης Πέτρος Κωῆτος, ἐν ἡλικίᾳ 60 ἐτῶν. Ὁ θάνατος κατέκρινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν Παρισίοις, ἐνθα εἶχε καὶ ἴδιον ἐργαστήριον, διέμνε δὲ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐν Ἀθήναις. Κατήγετο ἐκ Σύρου καὶ ἦτο πολυτάλαντος.

★

Ἐν τῇ αἰδούσῃ τοῦ Ὁδεῖου Λόιτρερ ἐδόθη ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτῶν προσφύγων συνανλία, ὑπὸ τῆς χορωδίας. Τὸ πρόγραμμα τῆς συνανλίας αποτελούμενον ὅλον ἐξ ἡομάτων ἦτο τόσον πλοῦσιον, ὥστε κατέστη καὶ ὀλίγον κοινωσιακόν.

Ἡ χορωδία ἔγραψε τὴν «Ἐλευθερίαν» τοῦ Gross, τὴν «Προσευχὴν διὰ τὴν Πατρίδα» τοῦ Méhul, δύο ψαλμωδίας ἀπὸ τὸν «Προφήτην Ἠλίου» τοῦ Mendelssohn, καὶ τὴν «Ταγκάνικη ζωὴ» τοῦ Schumann.

Ὁ κ. Μπέμμερ, ὁ ὅστις καὶ ἀκούρατος διενθυνητῆς τῆς χορωδίας, προσεπάθησεν ὅσον τοῦ ἦτο δυνατόν νὰ ἐμυνηώσῃ τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας καὶ νὰ τοὺς καθοδηγήσῃ εἰς ἐπιμελὴ μελέτην ὥστε νὰ κατορθώσῃ, μὲ τὰ ὀλίγα δυνατὰ μέσα τὰ ὁποῖα εἶχε, νὰ παρουσιάσῃ ἐν ὅλῳ ἄριστον. Καὶ ἐν πολλοῖς δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ὁμολογήσωμεν διὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ ὁ χορὸς ἐφάνη ἀρκετὰ μελετημένος, ἢ δὲ ἀπὸδοσις ἱκανοποιητικὴ. Ἀπὸ τὰς δεσποινίδας τῆς χορωδίας πρέπει ἰδιαίτερος νὰ ὁμολήσωμεν διὰ τὰς Φρ. Λουλοῦδ καὶ Ἐλλ. Βλάχον, δύο ἀξιολόγους φωνάς, αἵτινες καταλλήλως γυμναζόμεναι θὰ δύνανται εἰς τὸ μέλλον νὰ μᾶς παρουσιάσων ἐκπλήξεις.

Πολὸν θελκυτικὴ, μὲ τὴν πλουσίαν εἰς διακινῆσεις φωνὴν τῆς, ἦτο εἰς τὸ solo τῆς ἡ Δις Λούλη Κρέμμερ, εἰς τὸ «Ἀνιμνέιτε, ἀμήν» τοῦ Bruch.

Ὁ συμπαθὴς βαρύτονος κ. I. Ἀγγελόπουλος, ἔγραλλε μὲ πολλὴν τέχνην τῆς ἁριε 14, 17 καὶ 26 ἀπὸ τὸν «Προφήτην Ἠλίου» τοῦ Mendelssohn, χειροκροτηθεὶς δὲ ἠραγκάσθη νὰ γάλῃ καὶ τοὺς «Δύο Γρεναδιέρους», τὸ ἀριστοτεχνικὸν αὐτὸ τοῦ Schumann, οἵτινες ἀπετέλεσαν τὸ κορυφαῖον τῆς ὅλης ἐσπερίδος.

Κατόπιν ἐξετελέσθησαν τὰ «Τραγούδια τῆς ἀγάπης» ἐκ τῆς «Πολυδώρας» τοῦ Brahms, ὑπὸ κοινωστῆτον ἐκ τῶν Ἀδων Τασίας Ἀνμπεροπούλου καὶ Λούλης Κρέμμερ καὶ τῶν κ. κ. Βενιζέλου καὶ Χατζηλαποστόλου. Διακρίνομεν τὴν ῥοιτεντικὴν φωνὴν τῆς Ἀδων Ἀνμπεροπούλου, τῆς ἀριστοτεχνίδος τοῦ ἄσματος, ἥτις μὲ τὴν ἀνέκφραστον χάριν καὶ τὴν τέχνην τῆς κατόρθωσε νὰ χύσῃ τόσην

δρόσον εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν οὐνθεσιν, ὥστε νὰ ἐνθουσιῶσιν ὅλως ἐξαρετικῶς.

Ἐν γένει διὰ τῆς συνανλίας ταύτης δυνατόν τὸ Ὁδεῖον Λόιτρερ νὰ μὴ παρέσχεν εἰς ἡμᾶς τὰς μεγάλας συγκινήσεις τὰς ὁποίας ἄλλοτε παρέσχε διὰ τῶν ὁρατορῶν τοῦ Σοῦμπερι καὶ τοῦ Μένδελσον, πάντως ὅμως δὲν παύει νὰ εἶνε ἀξέπαστων διὰ τὰς φροντίδας καὶ τοὺς κόπους οὓς καταβάλλει νὰ σχετίσῃ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν μὲ τὴν σοβαρὰν μουσικὴν.

N.

★

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐγράψαμεν διὰ μίαν εἰκόνα τοῦ γάλλον ζωγράφου Δεγκὰς, ἥτις ἐπωλήθη ἀπὸ 435,000 φράγκων. Εἶνε τὸ πρῶτον καλλιτεχνικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον ἔδωσε τοιαῦτα κέρδη εἰς ζῶντα τὸν δημιουργόν του.

Ὁ Δεγκὰς μέχρι τῆς προηγουμένης ἡμέρας ἦτο ἐκ τῶν ἀγνωστοτέρων ζωγράφων τῶν Παρισίων, καίτοι εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν ζωγράφος τῶν θεατρικῶν παρασκηνίων, ἰδίως τῶν μπαλλέτων. Ὅλαι αἱ περιπέτειαι, τραγικαὶ ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κομικαὶ ἐνίοτε, συγκινητικαὶ ὅμως πάντοτε εὖρον ἔκφρασιν εἰς τὸν χρωστήρα του, ὅστις ἀπέδωσε τὰς σκηνὰς ταύτας μὲ πραγματικὴν ζωὴν, ἀδρὰν γραμμὴν καὶ λεπτὰς ἐναλλαγὰς χρωμάτων.

Ἡ ἀγορασθεῖσα διὰ τοιοῦτον ὑπερτόκον ποσοῦ εἰκὼν παρουσιάζει ὅμολον ὀρχηστρίδων ἐξερχομένων ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, ἀλλ' εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν προσώπων δύνανται εἰς νὰ ἀντιληφθῇ ὅλην τὴν ἀπογοήτευσιν ἢ ἀποκαμίζοντι ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τὰ δυνάμει αὐτὰ θέματα τῶν ἀπαιτήσεων τῆς νεωτέρας αἰσθητικῆς καὶ ἐκλύσεως.

Ὁ Δεγκὰς ἀνῆκει εἰς τοὺς ζωγράφους τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, ἀποφεύγων ἐπιμελῶς τὴν ρεκλάμαν.

Εἰς ἓνα τῶν σιντακίων τῆς Παρισίνης «Πρωΐας» ὅστις ἐπεσκέφθη αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ λεπτομερεῖας διὰ τὴν πωληθεῖσαν εἰκόνα του, ἀπήντησεν.

— Ἡ εἰκὼν μου δὲν ἀξίζει τόσα πολλὰ πράγματα. Φαίνεται ὅτι ἦτο εὐκαρία τῆς στιγμῆς.

Πόσοι ὅμως συνάδελφοί του συμμεροῖζονται τὰς σκέψεις του;

Καὶ ὅμως λέγει ὁ εἰδικὸς κριτικὸς τῆς Παρισίνης ἐπιθεωρήσεως οὐδεὶς ἄλλος καλλιτέρας τοῦ Δεγκὰς ἀπέδωσε τὰς προκλητικὰς εἰκόνας, τὰς διαφόρους ἐκφράσεις τῆς κοπιώσεως ἢ τῆς φιλοδοξίας των, τὰς ἀπογοητεύσεις, τοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ τὰς πικρίας τῶν μπαλαρίνων.

★

Ἐσχάτως ἐδιδάχθη ἀπὸ σκηνῆς τῆς Ὁπερὰ Κομικῶν τῶν Παρισίων ἀριστοτέχνημα, τὸ ὁποῖον παρ' ὅλην τὴν ἀπλότητά του περικλείει πολλὴν ῥοιτείαν καὶ ἐπιτρέπει νὰ ἐκτιμῇ τις τὰ μονοικὰ κάλλι. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος τούτου, ὅπερ τιτοφορεῖται «Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ», εἶνε ἡ ἐξῆς:

Ἡ ἐρωτότροπος Μαρία Μαγδαληνὴ, παρατεῖται ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς πολυτελείας καὶ τῶν τέργων, ἐπειδὴ ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ τῆς ἔδειξε τὴν φρικαλεότητα τῆς ὑποστάσεώς της. Ἐγκαταλείπει τὸ πᾶν ἵνα ἀκολουθήσῃ αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ θεῖον διδάσκαλόν της. Ὁ Ἰουδας, ὁ κακὸς μαθητής, δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ πλάσματος τούτου, ὅπερ εἶπεν εἰς τὸν βόρβορον. Ἐξελέγχει τὰς βλέψεις τοῦ Ἰησοῦ. Μήπως ἐκ ζηλοτυπίας; μήπως ἐκ φανατισμοῦ; Θέλει νὰ ἐκδικηθῇ καὶ δι' αὐτὸ θὰ παραδώσῃ τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς Φαρισαίους.

Καὶ τὸ ἔγκλημα θὰ τελεσθῇ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Ὁ Ἰησοῦς ἦλθε μετὰ τῶν δώδεκα ἀποστόλων του εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας. Ἡ πτωχὴ γυνὴ δίδει εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον αὐτὴ καὶ δοξάζει, πᾶν ὅ,τι τῆς μένει διὰ τὸν ἐπίσημον ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα. Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην οὐλλαβάνεται ὁ Χριστός. Θὰ τὸν ἐπαυεῖρωμεν θνήσκοντα ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Εἰς τοὺς πόδας του εὐρί-

Εἰς τὸ «Φοξόπερ» τῆς Βιέννης ἐδόθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τὸ νέον μελοδράμα τοῦ Εὐγενίου Ἀλμπέρτ «Τὰ δεσμά τοῦ ἔρωτος». Τὸ λιμπρέτο ἔχει ὑπόθεσιν συνήθη, διότι πρόκειται περὶ ἐνὸς χωρικοῦ, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ δίκτυα τῆς παιδείας ἑρωμένης του διὰ τὰ ριφθῇ εἰς νέαν. Ἡ μουσικὴ ὅμως τοῦ Ἀλμπέρτ ἤρθε πολὺ καὶ κατὰ τοὺς Βιενναίους κριτικούς ἐνθυμίζει τὰς μεγάλας ἐπιτυχίας τῶν παλαιότερων ἔργων.

— Εἰς ἕτερον θέατρον τῆς Βιέννης ἐδόθη τὸ δραματοποιηθὲν ἔργον τοῦ Βέρον «20,000 λεύγας ὑπὸ τὰς θαλάσσας».

*
Ἀπέθανεν ἐν Πετρούπολει ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν ὁ Ἀθναῖσιος Παπαδόπουλος Κεραμεύς, διαπρεπέστατος παλαιόγραφος, γνωστότατος εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον διὰ τὰς σπουδαιότητας ἀναδιφῆσεις αὐτοῦ εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ ἀπειροόριστα δημοσιεύματά του. Κατήγετο ἐκ Θεσσαλίας, ἐξεπαιδεύθη δὲ ἐν Σμύρῃ, ἔνθα ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἱεράτευσεν. Ὁ Παπαδόπουλος διέτελεσεν ἐπιμελητὴς τοῦ Μουσείου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Εὐαγγελικῆς σχολῆς Σμύρνης (1873—1879), περιῆλθε κατόπιν διαφόρους πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἀντιγράφων χειρογράφα ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν. Τῷ 1881 ἐγκατέστη εἰς Κ)πολιν. Περιώδευσε τὴν Θράκην, Μακεδονίαν καὶ Πόντον, συντάσσων καταλόγους τῶν ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις χειρογράφων, οὓς ἤρξατο δημοσιεύειν ὁ Ἑλλ. Φιλολογικὸς σύλλογος Κ)πόλεως (1884—1888). Τῷ 1887 προσελήφθη ὡς γραμματεὺς τοῦ Πατριαρχίου Ἱεροσολύμων. Καὶ ἐκεῖ εἰργάσθη εἰς παλαιογραφικὰς μελέτας μετὰ μεγάλης φιλοπονίας. Τῷ 1889 μετέβη εἰς Πετρούπολιν ἀσχοληθεὶς εἰς σπουδαιότητας ἐκδόσεις. Τῷ 1892 διωροδόγη καθηγητὴς τῆς μέσης καὶ νέας Ἑλλ. γλώσσης εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πετροπόλεως, καὶ τμηματάρχης ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ Βιβλιοθήκῃ. Ἦτο ἐπίτιμος διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μόσχας, ἐπίτιμος μέλος τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Καζάν, δι' οὐκασίον δὲ τοῦ Τσάρου τῷ 1900 ἀνεγνωρίσθη ἐπίτιμος Ρώσος πολίτης. Τὸ Πατριαρχεῖον τοῦ ἀπένευμε τὸν τίτλον «Μεγάλου Ὑπομηματογράφου».

Τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων του ἀναφέρονται εἰς τὴν Βυζαντινὴν Φιλολογίαν καὶ Ἱστορίαν, ὡς καὶ εἰς τοὺς μετὰ τὴν Ἀλωσιν Χρόνους. Ἀφῆκε ἀνεκδότον πολύτομον σύγγραμμα περὶ Φωτίου. Ἐκ τῶν ἔργων του πολὺτιμοι εἶνε οἱ πέντε τόμοι τοῦ Καταλόγου τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς Βιβλιοθήκης.

*
Ὁ κ. Θωμ. Θωμόπουλος ἐμπνευσθεὶς ἐκ τοῦ πολέμου ἐφιλοτέχνησε πρόπλασμα ἐν σμικρῷ μεγάλῳ ἔργῳ. Τὸ ἐπιτιλοφόρησεν ὁ «Πόλεμος», ὅστις εἰκονίζεται διὰ νέον καὶ εὐσταλοῦς ἀνδρὸς ὅστις πατῶν ἐπὶ πτωμάτων καὶ πολεμοφοδίων κρατεῖ στεφάνους διὰ τοὺς νικητάς. Συμβολίζει τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε ὥρατος ὁ θάνατος, ἀλλὰ καὶ καταστροφεύς. Τὸ ἔργον θὰ εἶνε μνημειῶδες, ἀπαιτοῦνται δὲ διὰ τὴν ἐκτέλεσίν του πολλὰ χιλιάδες δραχμῶν.

— Ὁ κ. Ν. Γεωργαντῆς κατεσκεύασε προτομὴν τοῦ Προσθυναγοροῦ κ. Ἐλ. Βενιζέλου εἰς μικρὸν σχῆμα ἐξ οὗ παρήγαγεν ἱκανὰ γύψινα ὁμοιώματα. Ἡ προτομὴ ὁμοιάζει πολὺ.

*
Εἰς τὸν θαλασσογράφον κ. Β. Χατζῆν ἐπετροπήν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ὅπως μεταβῇ εἰς Αἴμωνα καὶ ἐπιβῇ πολεμικοῦ ἵνα μελέτῃ τὸ μέρος τῆς ναυμαχίας καὶ ἀπαθανάτισθαι αὐτὴν διὰ πλάκος. Ὁ κ. Χατζῆς θὰ ἐργασθῇ καὶ ἄλλους ναυτικούς πολεμικούς πλάκας.

*
Οἱ ἔμποροι καλλιτεχνικῶν πινάκων τοῦ Λονδίνου κ. κ. Δοῦβιν καὶ Σα ἠγόρασαν ἐσχάτως διὰ λογαριασμὸν δια-

σῆμον Ἀμερικανοῦ συλλογέως, ἀπὸ ἰδιώτην ὅστις τὸν κατεῖχε, τὸν περιόφημον καὶ θαυμάσιον μικρὸν πλάκα γνωστόν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἅγιος Ἰερώνυμος τοῦ Μποττιτσέλι.

Τὸ ζωγραφικὸν τοῦτο ἔργον εἶχεν ἄλλοτε προσφερθῇ εἰς τὴν Βρετανικὴν Κυβέρνησιν ἀντὶ 15,000 φράγκων. Τώρα ἠγοράσθη ἀντὶ 1,000,000 φράγκων!

*
Εἰς τὴν σειρὰν μεταφράσεων ἐκ ξένων λογοτεχνιῶν, τὴν ἐπιγραφομένην «Παλαιοὶ καὶ Νεοὶ, προσετέθη, κατὰ Ἱταλικὴν μετάφρασιν, δημοσίευσιν τοῦ γνωστοτάτου Ἑλληνικοῦ διηγήματος τοῦ Δροσίνη «Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης».

Μεταφραστὴς αὐτοῦ εἶνε ὁ ἐν Φλωρεντίᾳ ἐλληνομαθὴς λόγιος Λεφόνς. Ἡ Ἱταλικὴ αὕτη σειρὰ ἀποτελεῖται ἐκ κομινῶν τόμων, περιλαμβάνει δὲ ἤδη μεταφράσεις ἔργων τοῦ Γκογκὺλ, Ποῦσκιν, Ἀνδρέϊφ καὶ ἄλλων, ἔχονσα ἑνεκα τῆς εὐθηνίας αὐτῆς εὐρυτάτην κυκλοφορίαν.

«Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης» ἔχει ἤδη μεταφρασθῇ εἰς τὴν Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν καὶ Γερμανικὴν γλῶσσαν.

*
Ἡ διάσημος ἡθοποιὸς Ρεζάν κατάγει νέους θοιάμβους εἰς τὸ Παρίσι μὲ τὸ νέον ἔργον τοῦ Γάστορος Λερού «Ἀλσατία». Παίζει τὸ πρόσσωπον μιᾶς Γαλλίδος ἐκπατριωθεῖσης ἀπὸ τὴν Ἀλσατίαν, ἣ ὅποια δὲν δίδει τὴν συγκατάθεσιν τῆς εἰς τὸν γάμον τοῦ νέου τῆς Ἰακώβου μὲ μιᾶν Γερμανίδα. Ὁ νέος νυμφεύεται, ἀλλὰ βλέπει ἐντὸς ὀλίγου ὅτι ἐλυνθᾷσθη. Εἰς τὴν πτώσῃ τῆς αὐλαίας τῆς πρώτης πράξεως μήτηρ καὶ νῖος τραγοῦντοιν σιγὰ τὴν Μασσαλιώτιδα, ὥστε νὰ μὴν ἀκουσθῶν ἀπὸ τὴν Γερμανικὴν ἀστυνομίαν. Ὁ κόσμος εἰς τὴν σκηνὴν αὐτὴν ἐκοπᾷ εἰς ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα δαιμονιώδη. Εἰς τὴν τελευταίαν πράξιν ὅτε διατάσσεται κνητοποίησις ὁ Ἰακώβος βασανίζεται πρὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ καθήκοντος. Ὑπόσχεται εἰς τὴν γυναικά του νὰ μείνῃ μὲ τοὺς Γερμανοὺς, ἀλλὰ φονεύεται κατόπιν διότι ἐφώνασε «Ζήτω ἡ Γαλλία». Ἡ μητέρα δεχομένη τὸν ἐτοιμοθάνατον νῖόν της εἰς τὰ χέρια της ἀπαγορεύει εἰς τὴν Γερμανίδα νὰ πλησιάσῃ λέγονσα : «Ἀνῆκει σὲ μένα!».

*
Ὁ διάσημος Καροῦζο ὅστις θέλει διὰ τῆς φωνῆς του τὸ ἀριστοκρατικὸν κοινὸν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐνφ παρίστανεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μελοδραματικοῦ Θεάτρου καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἐξ ἴσου διάσημον διὰ τὴν φωνὴν τῆς Γεραρδίνην Φαράρ, ὑποκρονομένην τὴν Τόσκαν, καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν περιπτυχθῇ μετὰ μελοδραματικοῦ πάθους, πρὸς ἔκφρασιν τοῦ διαπύρου ἔρωτός του, αἰφνης ἠκούσθη ἐκφωνῶν εἰς τὴν διαπύρῃ τῆς φωνῆς του ἐν ἀπροσδόκητον «ὦχ». Ἐτίναξε τότε τὸν λιχανὸν τῆς χειρὸς του, ὡς κάμνουν τὰ μικρὰ παῖδια ὅταν συνβλισθῶν ὑπὸ βελόνης, καὶ τὸν ἔθεσεν εἰς τὸ στόμα του, μεθ' ὃ ἐτύλιξεν αὐτὸν διὰ τοῦ μανδηλίου εὐν ἐν προφανεῇ ταραχῇ. Ἡ Δίς Φαράρ ἐγέλων, τὸ αὐτὸ δὲ ἔπραξε καὶ τὸ ἀκροατήριον. Μία μικρὰ καρφίς προσέβηκεν εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ περιστεθίου τῆς μεγάλης ἡθοποιῆς, ἐκέντησε τὸν δίκτυλον τοῦ Καροῦζο, ὅστις ἀπεφάσισεν τοῦ λοιποῦ νὰ εἶνε προσεκτικώτερος εἰς τὰ ἐρωτικὰς τὸν διαγύσεις, ἔστω καὶ διὰ γίνονται ἐπὶ σκηνῆς καὶ οὐχὶ ἐν πραγματικῶς, ὥσαν τὸ γνωστὸν πρὸ διετίας ἐπεισόδιον αὐτοῦ, εἰς ἐν πιθηκοτροφεῖον.

*
Ὡραία ἰδέα ἐροφθῇ ἀπὸ Ἀθηναίους φιλοτέχνους, ὅπως εἰς τὸ Μπιζάνι στηθῇ ἐν μνημειῶδες ἥρῳον, τὸ ὅποιον νὰ προσελκύνῃ μακρόθεν τὸ βλέμμα τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς Ἡπείρου, ὡς τὸ σημεῖον ὅπου ἐγένετο αἱ μεταγαλείτεραι θυσίαι τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς χάριν τῆς ἐλευθερίας.

σκονται αἱ ἡμέραι γυναικες, αἱ ἀκολουθήσασαι τὴν ἐπίπονον πορείαν του. Ἡ Μαρία Μαγδαληνὴ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ κλαίουν τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ των.

Εἰς τὴν τελευταίαν πράξιν, ὁ Ἰησοῦς ἐξέρχεται ἐκ τοῦ τάφου, φαίνεται ἔνδοξος ἐκ τῆς θεότητός του. Ἡ λαμπηδὼν τῆς ὀπτασίας ταύτης ἐκθαμβοῖ τὴν Μαρίαν Μαγδαληνὴν. Πιστεῖτε! ἐδόθη!

Τὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως εἶνε μία ὑπέροχος ἐκδήλωσις, εἶνε ἡ φωνὴ τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰς τὴν β' πράξιν, ἡ προσεγγὴς τοῦ Ἰησοῦ εὐχαριστοῦντος τὸν θεὸν καὶ προσεχόμενον μετὰ τῶν μαθητῶν του εἶνε λίαν παιδική.

Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὁρχήστρα οὐδὲν τὸ ἀνθρώπινον περιέχει, οὐδὲ τὸ συμβατικόν. Εἶνε ὁ ἴδιος θάνατος, ὅστις κατέχεται εἰς ἕκαστον θεατὴν, φέρον μετ' αὐτοῦ τὴν συνόδειαν τῶν ἀνθρωπίνων ὁδυνῶν. Ἄλλ' ἐπέρχεται ἡ Ἀνάστασις. Ἡ ἐορτάζουσα φόνους δοξάζει τὸν ἀναστάντα καὶ τὸ ἔργον ἐξελέσεται ἐν ἄκρῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ λαμπρότητι.

★

Τὰ μαθήματα τῆς Δραματικῆς σχολῆς τῆς «Τέχνης» βαίνουν προοδευτικῶς. Ἡ σχολὴ ἐνισχύθη διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων μαθητῶν καὶ μαθητῶν. Ὁ κ. Σπανδωνῆς διδάσκει τρεῖς τῆς ἐβδομάδος Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ θεάτρου. Μετ' αἰσθητικὴν ἀνάληψιν τῶν κυριαρχούντων ἐπὶ σκηνῆς αἰσθημάτων, ἤρξατο ἀναλυτικῆς διδασκαλίας περὶ τοῦ συγχρόνου θεάτρου.

Ἦρχον ἐπίσης αἱ δοκιμαὶ τῶν ἔργων, τὰ ὅποια μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου θὰ παραστήσουν οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς. Θὰ δοθῶν τρεῖς παραστάσεις. Μία Ἰταλικὴν ἔργον, ἄλλη Γαλλικὴν καὶ τρίτη Ρωσικὴν. Τὰ ἔργα ταῦτα εἶνε κυρίως φιλολογικῆς ἀξίας, θὰ παρασταθῶν δὲ διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἑλλάδι, καὶ θὰ διδασθῶν ἐπὶ ἐρασιτεχνῶν μαθητῶν πρώτην φοράν ἐμφανιζομένων ἐπὶ σκηνῆς. Ἐπειδὴ θὰ δοθῶν μόνον ἅπαξ, εἶνε ἐννόητον τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ θὰ προκαλέσων.

Τὰ ἔργα ταῦτα εἰσὶ: «Συναγνίζει ἡ ζωὴ» δράμα μονόπρακτον τοῦ Λοπέξ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Κ. Καραφύλα. — «Τὰ δικαιώματα τῆς γυναικὸς» δράμα τοῦ Ζιακόζα, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Α. Ροντήρη. — «Τὸ ξένο φῶμι» τοῦ Τοιγρένιερ. — «Τὸ ζωντανὸ πτώμα» τὸ μεταθανάτιον δράμα τοῦ Τοιστόη. — «Ἡ χάρις τῆς νουσίας» δράμα τοῦ Βερνάρ, παρασταθὲν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις, κατὰ μετάφρασιν τῆς δεσπ. Τζούλιας Ἀμπελιά. — Τὸ «Ἐπανοφῶρι» κωμῆδία Γαλλικὴ κατὰ διασκευήν τοῦ κ. Χ. Ἀννίνου. Κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν θὰ λάβουν μέρος αἱ δεσποινίδες Παπαζορήστον, Κωσταντίνιδον, Γκιών, Ἀρμάον, Λέκκα, Γαλιάτσα, Πετρίδον, καὶ οἱ κ. κ. Χιλιδάκης, Ηλιάδης, Βαλλώσης, Σολάτσης, Κασζής, Κλεώπας καὶ Μαγνήσης.

★

Νέον τρίπρακτον αἰσθηματικὸν ἔργον τοῦ Τσαριέ ἐπαίχθη εἰς τὸ θέατρον «Μισέλ» τῶν Παρισίων. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἀπωλότοτος προβάτου» παραμένει αὐστηρὸς καὶ ὅταν ἀκόμη θνισιάζεται εἰς τὴν χάριν τοῦ ἐλαφροῦ δράματος. Τὸ νέον ἔργον φέρει τὸν τίτλον «Ἀπερισκέψια» καὶ ἀποτελεῖ νεωτεριστικὴν ἔκδοσιν τοῦ «Ἡμικοσμου» του.

— Εἰς τὸ Παρισίων «Ὁδεῖον» παρεστάθη ἐν δράμῃ τοῦ Βαρολῆ, ἡ «Δέσποινα τοῦ Σατιγιών». Ἀναφέρεται εἰς τοὺς Χρυσοὺς αἰῶνα τῆς Γαλλίας.

— Ὁ νεαρὸς δραματικὸς συγγραφεὺς τῆς Νεαπόλεως κ. Ε. Μονρόλο, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ματθίλδης Σερόο, συνέγραψε τρίπρακτον δράμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ τὸν Ἰωάννην ἢ τὸν θάνατον». Πρόκειται περὶ τραγικῆς περιπετείας νεάνιδος τοῦ Νεαπολιτανικοῦ λαοῦ ὁρφανῆς ζώσους μετὰ τῆς μητρονίας της καὶ τῆς ὁποίας ὁ μνηστήρ, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ ἑμμανῶς, ἐροητεύθη ὑπὸ τῆς μητρονίας. Αἱ δύο γυναῖκες τίθενται εἰς οἶκον, ὑποβοηθουμένην ἐκ τοῦ φυσικοῦ μίσους μητρονίας καὶ προγονῆς,

ἥτις καὶ αὐτοκτονεῖ. Τὸ δράμα ἐξήχθη ἐκ τινος διηγήματος.

— Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μιλάνου «Μαντζόνι» ἐπαίχθη ἡ τετράπρακτος κωμῶδία τοῦ Σασά Γκιτροῦ «Ἡ ἄλωσις τοῦ Πέργκ—ολ—ζοῦμ» ἥτις τὸ πρῶτον ἐπαίχθη ἐφέτος εἰς Παρισίους.

Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ πολιορκηθέντος καὶ ἀλωθέντος ὑπὸ τῶν Γάλλων τῷ 1747 Ὀλλανδικοῦ φρουρίου, ἀλλὰ περὶ ὥραίας κυρίας ἥτις, ὅπως ὅλα τὰ φρούρια τοῦ κόσμου, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ εἰς τοὺς ἀδρικόνους πειρασμούς.

— «Τὸ ἐπάγγελμα τῆς κ. Οὐόρρεν» εἶνε τὸ νέον ἔργον τὸ ὅποιον διδασθὲν ἐν Λονδίῳ διήγειρε πολὺν τὸ ἐνδιαφέρον. Συγγραφεὺς ὁ κ. Σόου. Κρίνεται ὡς ἄριστον καὶ ἀδόλεσχον τὴν γλῶσσαν. Ἐν τούτοις, ἐνθουσιωδῶς τὸ ἐδέχθη τὸ κοινόν.

— Εἰς τὸ Παρισίων θέατρον τῆς «Ἀγαγενήσεως» ἐδόθη δραμάτιον τοῦ Λουκιανοῦ Βερνάρ, ἡ «Τρελλὴ δημοπρασία». Ὁ Λανζαί, ἐλευθερόφρων διευθυντὴς καθολικῆς ἐφημερίδος, ἀγαπᾷ τὴν ἀνεγνίαν τοῦ καρδινάλιου Γενεβιέρν. Διὰ νὰ τὴν νυμφενθῇ συνενοεῖται μὲ ἕνα δανειστὴν ἐνὸς παλαίου πύργου ἀνήκοντος εἰς τὴν Γενεβιέρν. Ὁ Λανζαί θὰ τὸν ἡγόραζε ἐν πλειστηριασμῷ καὶ θὰ τὸν ἐχάριζε εἰς τὴν Γενεβιέρν. Ὁ Μαρινέ, ἀριστοκρῆς γέλιον, ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς τὴν Γενεβιέρν. Ὑπερθεματίζει εἰς τὴν δημοπρασίαν, ἀγοράζει τὸν τόσον προσφιλεῖν εἰς τὴν Γενεβιέρν πύργον εἰς πολὺ ὑψηλὴν τιμὴν, διὰ νὰ τῆς τὸν δωρήσῃ κατόπιν. Ἀλλὰ δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα. Ἡ Γενεβιέρν ἐξομολογεῖται τοῦτο εἰς τὸν Καρδινάλιον ὅστις δίδει ἀρετὴν εἰς τὴν ἀνεγνίαν του προτίκα διὰ νὰ καλυφθῇ ἡ τιμὴ τῆς ἀγορᾶς τοῦ πύργου. Ὁ Λανζαί μαινεται, ἀλλὰ τὸν καθήσυχάζει ὁ Καρδινάλιος μένοντα ἔξω τοῦ νυμφῶνος.

★

Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐξεδόθησαν ἐκ νέου τὰ ἔργα τοῦ Δημητρίου Παπαροηγοπούλου, περὶ τῶν ὁποίων ὁ ἐπιφανὴς κριτικὸς Ἐκτωρ Γιάννις εἰς τὸν «Ἑσπερινὸν Ταχυδρόμον» τοῦ Μιλάνου γράφει κορίσιν εὐμενῇ, καίτοι θεωρῶν αὐτὸν ἐπηρεασθέντα ἀπὸ τὴν ἀπασιδοξίαν τοῦ Λεοπάρδη καὶ τὸν ρωμαντισμὸν τοῦ Βύρωνος.

★

Ὁ Γερμανὸς ἱερεὺς Χάιν εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ Βερολίνου «Φόσσιος» εἰς μακρὸν κριτικὸν ἄρθρον διαμφισβητεῖ τὴν διὰ ὑπερφυσικῆς ὁδοῦ γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

★

Καθὰ βεβαίως ἡ «Σημαία» τοῦ Λονδίνου, ἐκομίσθη αὐτῇ θανμασία εἰκὼν ἀνεκτιμήτου ἀξίας προσεχομένη ἐξ Ἰταλίας, ὅθεν ἐξήχθη λαθραίως. Πρόκειται περὶ τοῦ ἀριστοτεχνικωτάτου τοῦ Ραφαήλ «Ἡ Παρθένος τῆς ἁγνῆς». Κτήτωρ τοῦ ἔργου εἶνε ὁ Ρώσος Δημήτριος Τερέρν, ὅστις βεβαίως ὅτι εἶνε ἡ γνησία εἰκὼν τοῦ Ραφαήλ, ἐκόσμη δὲ ἰδιωτικὸν ναῦσκον ἀρχαίας εὐγενούς Ἰταλικῆς οἰκογενείας. Ὁ Τερέρν τὴν πωλεῖ ἤδη, ζητεῖ δὲ 3,750,000 φρ.

★

Ἐν Λεμεσῷ τῆς Κύπρου θὰ ἀνεγερθῇ μνημεῖον εἰς τὸν ἐνδόξως πεσόντα ἐν Ἠλείῳ Λήμαρχον τῆς πόλεως ταύτης Χριστόδουλον Σῶζον, ἐθελοντὴν στρατιώτην.

★

Ἡ Γαλλικὴ ἐφημερίς «Ἐξέλιος» δημοσιεύει ὡς «ἀκτουαλιτέ» τὸν θανμασίον πίνακα τοῦ μεγάλου Γάλλου ζωγράφου Δελακρουά, ὁ ὅποιος παριστᾷ τὰς Σφαγὰς τῆς Χίου καὶ ὅστις εὐρίσκεται εἰς τὸ Λοῦβρον τῶν Παρισίων.

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ τοῦ Γάλλου ζωγράφου δεικνύει μίαν σκηνὴν τῶν φρικαλεωτέων ἃς διέπραξαν οἱ ὑπὸ τὸν Τοῦρκον ναύαρχον Καρά-Ἀλήν εἰς Χίον ἀποβιβασθέντες 7,000 Τοῦρκοι. Ὁ πίναξ αὐτὸς εἶνε μία θανμασία ἀπάντησις εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς Τουρκίας ὅπως διατηρήσῃ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου.